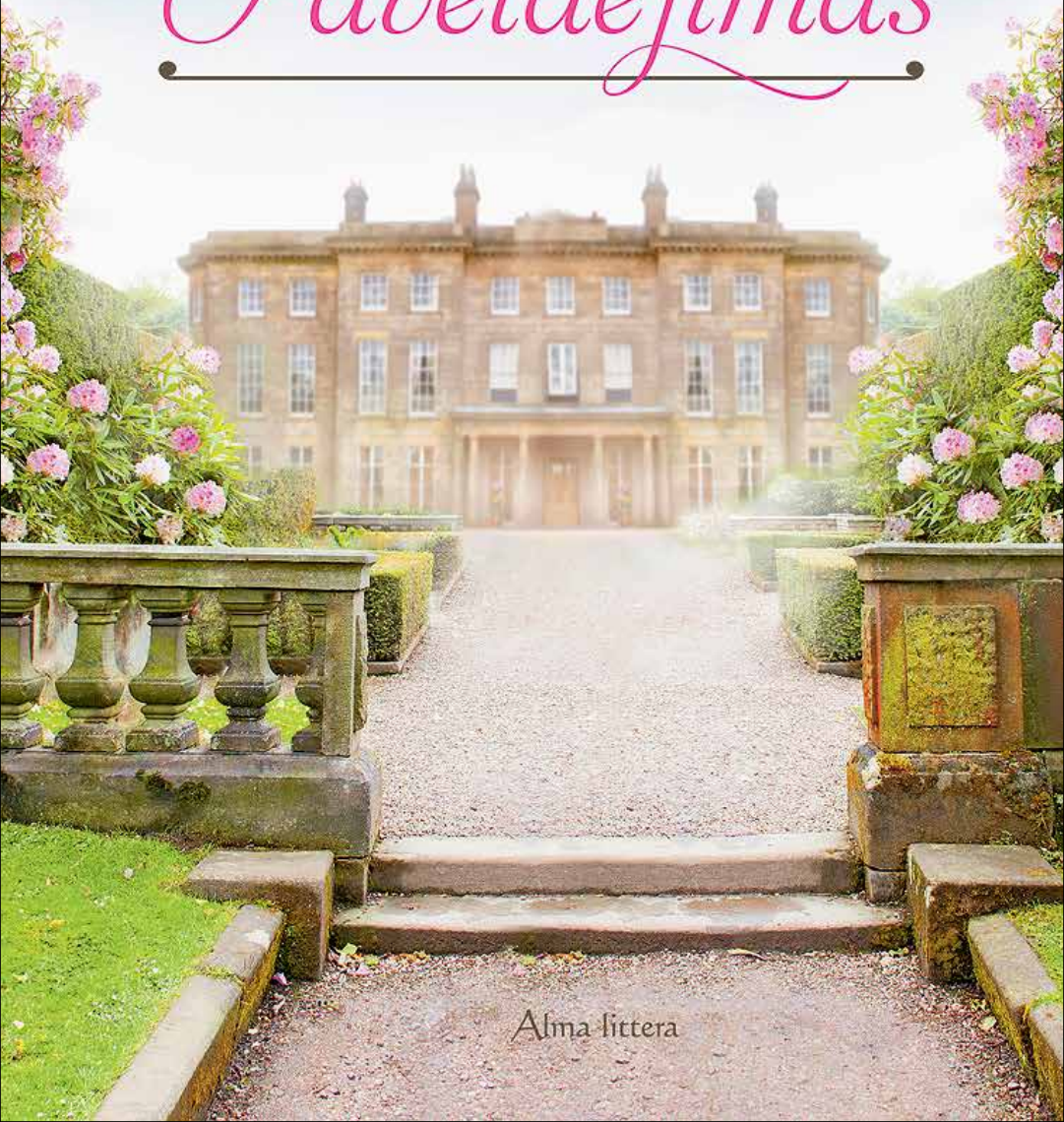

KATHRYN TAYLOR

DARINGAMO DVARAS

Paveldėjimas

Alma littera

Prologas

Kambaryje buvo tylu, tiktai garsiai tiksėjo kampe stovintis senas švytuoklinis laikrodis. Tai dar labiau erzino Keitę. Kiek tik prisiminė, šis didžiulis daiktas su paausuo tu ciferblatu ir sunkiais svarsčiais čia, Daringamo dvaro bibliotekoje, stovėjo visada. Jei apskritai jį pastebėdavo, jai visada atrodydavo, kad tas patikimas monotoniškas garsas ramina. Tačiau ne šiandien. Mat su kiekvienu minučių rodyklės judesiu artinosi akimirka, kurios ji ne juokais baiminosi.

– Neturėčiau čia būti, – ištarė garsiai, ką visą laiką galvojo.

Mielai būtų pakilusi nuo sofos ir išėjusi. Bet nėra taip paprasta. Šiuo metu niekas nebėra paprasta.

Keitė neryžtingai pažvelgė į krėslė sėdintį Ralfą Kemdeną, taip giliai nugrimzdusį į savo mintis, kad jau kelias minutes nepratarė nė žodžio. Pamanė, kad gal bus jos neišgirdęs, bet tuo metu jis pakėlė galvą ir pažvelgė į merginą.

Ralfas Kemdenas pradėjęs penktą dešimtį. Galėtų būti jos tėvas. Keitė kartais norėdavo, kad taip būtų. Vaikystėje troško priklaustyti jo šeimai ir gyventi Daringamo dvare, kuris jai visada atrodė kaip namai. Čia ji būdavo laukiama, o ne tik pakenčiama. Todėl pamilo Kemdenus iš visos širdies ir jautėsi su jais itin susijusi. Ir tai niekada nepasikeis.

Bet kaip tik čia ir buvo visa bėda.

Keitė nurijo seiles, nes Ralfas neatsiliepė į jos pastabą, tik žvelgė į ją su jam būdinga ramybe.

Kaip tik dėl to jis anksčiau jai taip patiko. Nepriekaištingai elgdavosi ir nesikarščiuodavo, bent jau Keitė niekada negirdėjo jo rėkiant ar barantis kaip savo tetos Nensės. Ne, Ralfo Kemdeno draugiškumu visada galėjai pasikliauti – mergaitei, kuriai kasdien tekdavo pajusti, kiek mažai ji tepageidaujama, tai buvo malonė. Nenuostabu, kad Keitė dažnai vaizduodavosi jį kaip idealų tėvą.

Tačiau jis nebuvo jos tėvas, tą ji puikiai suvokė. Nebuvo ir joks didvyris, o savo ramumu tik stengėsi nuslėpti, kad jam stinga tvirtumo ir gebėjimo išsikovoti pripažinimą. Jeigu būtų turėjęs šiuos charakterio bruožus, gal niekada nebūtų nutikę to, kas pastarosiomis savaitėmis visus juos išmušė iš vėžių ir sukėlė pavojų Daringamo dvarui. Tada jai nereikėtų čia sėdėti, nors visa tai su ja ir nebuvo susiję.

– Benui nepatiks, jei mane čia pamatys, – dar kartą priminė ji ir bejėgiškai gūžtelėjo pečiais. – Be to, manęs juk tai neliečia.

Negi jis to nesupranta?

Ralfas atsiduso, bet nuomonės nepakeitė.

– Tai liečia ir tave, Keite. Liečia mus visus. O, be to... – valandėlę padvejojo prieš tęsdamas, o jo balsas šiek tiek suvirpėjo, – tu Beną gali įtikinti netgi geriau nei aš. – Jo išbalusiam veide pasirodė šypsėnėlė. – Esi už mus visus jam artimesnė, ir manau, kad daug jam reiški.

Keitė pajuto, kaip jai sugniaužė gerklę, akimirka norėjo, kad tai būtų tiesa. Tačiau ar po pastarųjų dienų įvykių tai dar tikėtina?

– Ir aš taip maniau. Bet jis... – ji nutilo, nes kažkas pasibel-dė. Netrukus durys atsivėrė ir pasirodė Kirkbis. Tiesą sakant, jo platūs, šiek tiek į priekį palinkę pečiai netgi visiškai užtvėrė durų staktą, juodo kostiumo medžiaga buvo aptempusi raumeningus žastus, kurie vyresniajam liokajui, sakytum, net netiko. Greičiau tiktų kokiam bokso čempionui – kadaise jis neva toks ir buvęs. Bet apie Kirkbį sklandė daugybė gandų, Keitė seniai jais nebetikėjo. Merginai patiko šis stambus vyras, jai buvo su-

prantama jo ištikimybė bei atsidavimas Kemdenams, šie bruožai vienijo juos abu.

– Atvyko ponas Sterlingas, – pranešė Kirkbis. Keitė atsiduso, kai jis pasitraukė į šalį duodamas kelią Benui, su rimta veido išraiška įžengusiam į kambarį.

Benas buvo iš nedaugelio žmonių, kurie greta Kirkbio neatrodė maži, bet ne dėl to atkreipdavo dėmesį. Taip buvo dėl jo pasitikinčios laikysenos, dėl to, kaip jis žengė ir kaip žvelgė savo plieno pilkumo akimis. Jau nuo pat pradžių Keitei niekaip nepavykdavo jų išvengti, štai ir dabar ji iš karto išsidavė, nes pajuto, kaip per kūną nubėgo šiurpulys, o širdis pradėjo greičiau plakti.

Susitikus jūdviejų žvilgsniams Benas šiek tiek padvejojo ir Keitė pastebėjo jo veide šmėstelėjus nuostabą. Jis nesitikėjo čia ją rasiąs, akimirka jai pasirodė, kad vyras nori kažką pasakyti. Tačiau jo veidas ir vėl užsisklendė, virto rūščia kauke, kurios nuimti jis neleisdavo niekam. Tylėdamas priėjo prie sėdinčiųjų didžiulio kambario viduryje ir sustojo. Keitei pakilus pakirto kojas. Atsistojo ir Ralfas.

– Benai, – jis atsargiai ištarė šį vardą, tarsi nebūtų tikras, ar jam leidžiama šitaip kreiptis.

Nebuvo leidžiama.

– Jums aš ponas Sterlingas, – žemas Beno balsas skambėjo šaltai, bet Keitė pakankamai gerai jį pažinojo, kad išgirstų slopinamą įniršį. – Tegul taip ir lieka.

Pašaipiai pakėlęs antakius jis apsižvalgė, paskui ir vėl įrėmė žvilgsnį į Ralfą.

– O kur jūsų brolis? Ar šiandien jums neprireiks teisinės pagalbos?

– Ne.

Ralfo veidas įsitempė, kai jis žvilgtelėjo į Keitę, ji pastebėjo jo susirūpinusį žvilgsnį. Abu žinojo, kad jis rizikuoja šįkart nepasikviestęs Timočio. Bet galbūt tai vienintelis būdas įtikinti Beną pakeisti nuomonę.

Kol Ralfas įtemptai ieškojo tinkamų žodžių, Keitė tylomis nusistebėjo, kiek iš pažiūros mažai panašumo tarp abiejų vyrų. Atrodė, išskyrus to paties rusvo atspalvio plaukus, niekas daugiau jų nesieja.

Ralfas kostelėjo.

– Aš... turėčiau pasiūlymą. Arba, tiksliau sakant, prašymą, – pareiškė jis ir Keitė sukaupė jėgas.

Jeigu Benas pasiūlymą atmestų, – o tokia galimybė jai atrodė netgi labai tikėtina, – jis sukeltų grėsmę ne tik Daringamo dvarui, bet ir viskam, kas jai gyvenime svarbu. Tada jai tektų jo nekęsti, ne, tada ji *būtų priversta* jo nekęsti.

O jeigu jis pasiūlymą priims?

Stebint Beną Keitei užgniaužė kvapą, jai pasidarė aišku, kad tokiu atveju lauktų dar didesni sunkumai.

Prieš keturias savaites

– Tikiuosi, kalbi nerimtai!

Benas šyptelėjo išgirdęs pasibaisėjimą Piterio balse, per išnuomoto „Jaguaro“ mikrofoną jis nuskambėjo kiek iškraipytai. Lauke siautė vasaros audra, smarkiai lijo, matyt, dėl to triko ryšys. Vis dėlto paskambino į „Sterling & Adams Networks“ biurą tolimame Niujorke, kur Piteris šiuo metu neabejotinai sėdi prie kompiuterio. Bet juk Piteris visada sėdi prie kompiuterio, norint priversti jį iš ten pakilti, tenka kaip reikiant griebtis įkalbinėjimo meno. Arba pateikti faktus – taip Benas dažniausiai ir elgdavosi. Todėl į Piterio reakciją nekreipė dėmesio, juoba kad tokios ir tikėjosi.

– Nedaryk iš to dramatos, Piteri, gerai? Tiesiog užtruksiu šiek tiek ilgiau, nei maniau.

– Po paraliais, betgi taip nebuvo planuota! – plūdosi Piteris. – Anglijoje turėjai išbūti tris dienas, o ne visą savaitę. Ir štai dabar, kai jau tikėjaisi, kad pagaliau tai baigėsi, tu ir vėl priduri dar vieną nelemtą dieną. Tikriausiai rytoj man pareikši visiems laikams nusprendęs persikelti į tą lietingą salą.

– Veikiau jau pragaras užšals, – su įtūžiu rėžė Benas ir čia pat ant savęs pyktelėjo taip pasakęs. Piteriui nereikia žinoti, kaip stipriai jį sukrėtė šis apsilankymas. Bet Piterį taip sutrikdė Beno skambutis, kad į nieką kitą nė nesigilino.

– Tikiuosi, supranti, kad vėliausiai pirmadienio popietę *privalai* čia būti. Nes kitaip būsiu priverstas pats vadovauti susitikimui su Stenfordu ir jo žmonėmis. O tu juk tikrai to nenori, ar ne?

Benas nusijuokė:

– Išties ne, jeigu tik galėsim to išvengti.

Piteris buvo kompiuterio genijus, dėl nepaprastų jo programavimo gebėjimų kadaise mažutė jų įstaigėlė, prisiglaudusi galukiemio garaže, tapo klestinčia, tarptautinį pripažinimą pelnusia programinės įrangos įmone. Nors Piteris puikiai mokėjo elgtis su skaičiais ir įvesties kodais, operacinėmis sistemomis ir grafika, bendrauti su žmonėmis jam sekėsi prastai. Todėl nuo pat pradžių juodu susitarė aiškiai pasidalyti darbais: Benas buvo „Sterling & Adams Networks“ veidas ir atstovavo įmonei išorėje, o Piteris rūpinosi visais techniniais reikalais. Aišku, tai nereikšė, kad jiedu nėra lygiaverčiai įmonės valdytojai. Todėl, kol Benas buvo Anglijoje, Piteris turėjo pavaduoti jį Niujorke. Ne pats geriausias, bet neišvengiamas sprendimas. Mat Benas nebuvo tikras poryt tikrai galėsias sugrįžti į Niujorką. Tai priklausys nuo to, kaip seksis artimiausiomis dienomis.

– Jeigu vis dėlto nespėčiau parvykti, tiesiog nusiųsk jiems Sjeną. Ji mielai to imsisi.

Piteris sušnarpštė:

– Būtinai. Tik nežinau, ką pamanyš Stenfordas, jeigu mėgin-
sim jį nuraminti pakišę tavo padėjėją. Pats žinai, kad esi vienin-
telis, kurį jis pripažįsta. Jei laiku negrįši, tos sutarties nepasira-
šysim.

Jis patylėjo, rodos, laukdamas, kad Benas patikintų grįšias. Kai nesulaukė patikinimo, aiškiai priekaištaudamas giliai atsi-
duso.

– Rimtai, Benai, aš nesuprantu. Juk tiek dirbai rengdamas
tą sandorį, o štai dabar, kai viskas sprendžiama, tavęs papras-
čiausiai čia nėra, – jo balse skambėjo nepatiklumas. – Negi tavo
asmeniniai reikalai Anglijoje tikrai tokie svarbūs?

Benas susiraukė, nes žinojo, kad Piteris teišus: likdamas Anglijoje stato į pavojų sandorį su Stenfordu. Bet reikalas čia skubesis. Pirmiau turi užbaigti jį. Todėl paprieštaravo draugui:

– Anaipol. Ir tiksliai nežinau, kiek tai užtruks.

Iš mikrofono pasigirdo piktas niurzgėjimas, bet Piteris nebeįkyrėjo klausimais, o tik murmtelėjo „tada malonėk pasiskubinti“ ir greitosiomis atsisveikinęs padėjo ragelį. Kaip tik šis jo bruožas Benui itin patiko. Ko gero, dėl to jis ir susidraugavo su dešimčia metų vyresniu amerikiečiu. Piteris visada suvokė, kad Benas ne iš tų, kurie mėgsta plepėti apie savo gyvenimą, nes ir pats buvo panašaus kirpimo. Benas jautėsi jam už tai ypač dėkingas, nes tai, kas vyko čia, išties buvo tik jo paties reikalas...

Vėjo gūsis su tokia priešpriešine jėga bloškė „Jaguarą“, jog Benui teko ne juokais pavargti, kad nenuslystų nuo siauručio kelio. Suvaldęs automobilį jis su nuostaba dirstelėjo į dangų. Tik dabar suvokė, kad oras ir vėl neįtikėtinai suprastėjo. Debėsu sluoksnis, jau ir prieš tai storas ir slegiantis, grėsmingai pajuodo, o lietus taip smarkiai daužė į priekinį stiklą, kad valytuvai ne ką padėjo. Be to, vis greičiau vienas paskui kitą sekė žaibai ir griaustinis – akivaizdu, kad jis įvažiuoja tiesiai į vasaros audrą.

Benas tvirčiau suėmė vairą. Ar kelionių vadove, kurį buvo specialiai įsigijęs, nėra sakoma, kad Rytų Anglija esanti saulėčiausia šalies dalis? Kad ir kaip būtų, ne šiandien, pamanė jis ir pajuto, kad jam tai visiškai priimtina. Oras itin gerai dera su jo jausmais šią valandą, nes kuo labiau artėjo prie savo tikslo, tuo smarkesnę sumaištį juto viduje.

Neturėtų būti toli, tą patvirtino kelio rodyklė, pro kurią ką tik pravažiavo: dar trys kilometrai iki Soltersendo, kaimo netoli senojo dvaro rūmų, į kuriuos jis vyko.

Tikriausiai dabar, šeštadienio pavakarę, Daringamo dvaro gyventojai pietauja. Ko gero, juos jau bus pasiekęs jo advokato laiškas iš Niujorko ir jie svarsto, kokių padarinių gali sulaukti.

Tikriausiai suabejos tuo, ką jis liepė jiems pranešti, bandys kaip nors išsikapstyti. Benas nuožmiai šyptelėjo – jie klysta. Per pastarąsias dienas jis kuo tiksliausiai viską ištyrinėjo ir netrukus išvadas pateiks prakilniajai Kemdenų šeimai. Asmeniškai. Akis į akį.

Tiesą sakant, iš pradžių taip neplanavo, viskas turėjo vykti tik per advokatą. Pats Benas rodytis neketino – savo triumfu norėjo pasimėgauti iš tolo. Tačiau kai atvyko į oro uostą ketindamas grįžti į Niujorką, staiga pajuto, kad jam to nebeužtenka. Netikėtai užsigeidė pats susitikti su Kemdenais. Norėjo pažvelgti jiems į akis, kai jie sužinos, kas jis ir ką ketina padaryti. Todėl žengė ne link skrydžių registracijos, bet prie automobilių nuomos langelio, ir išsinuomojo brangiausią iš siūlytų automobilių. Tegu! Tegu tie žmonės iš karto supranta, su kuo turi reikalų.

Kaip daugybę kartų per pastarąsias dienas, jam prieš akis vėl iškilo motinos paveikslas. Regėjo ją išbalusią ir nusilpusią, gulincią lovoje, iškankintą vėžio ir nusiminusią, kad turi palikti dvylikametį sūnų vienui vieną. Jos merdėjimas taip stipriai ir skausmingai įsirėžė Benui į atmintį, kad jis ilgą laiką bėgo nuo šių prisiminimų. Bet praeitis vis nesitraukė, graužė jo sąsąmonę, tad dabar, sulaukęs trisdešimt ketverių, panoro pagaliau įsitikinti.

Todėl pavedė vienai privačiai detektyvų agentūrai ieškoti atsakymų, kurių anuomet negavo iš motinos. Kai neilgai trukus pasirodė pirmieji tyrimo rezultatai, Benas taip įsiuto, kad liepė savo advokatui nedelsiant jo vardu išsiųsti laišką į Rytų Angliją. Tačiau įrodymai, kuriuos detektyvai per kurjerį atsiuntė į Niujorką, nelauktai jam pasirodė per menki. Taigi staigiai apsisprendė skristi į Angliją ir pats pasirūpinti šiuo reikalu.

Dangų nutvieskė žaibas, įkandin nugriaudėjo perkūnija, ir Benas, tramdydamas keiksmus, vėl įsmeigė akis į kelią. Regis, audra įsisuko tiesiai virš jo. Pamažu jam ėmė rodytis, kad prieš jį susimokiusi visa šita prakeikta šalis. Vargino tai, kad nuolat reikia neužsimiršti ir važiuoti neįprasta priešinga kelio puse,

negana to, pradėjo gailėtis išsinuomojęs tokį didžiulį, platų automobilį. Juk netgi geru oru kažin ar didelis malonumas būtų vingiuoti „Jaguaru“ Pietryčių Anglijos keliais, kurie su kiekviena minute, rodos, vis siaurėjo. Tačiau dabar – jau kuo tikriausias siaubas. O čia dar ir navigatorius, regis, staiga ėmė nebesusigaudyti. Benas neturėjo supratimo, ar dėl nuošalios vietovės, per kurią šiuo metu važiavo, ar šis kvailas daiktas paprasčiausiai sugedo, tačiau automobilio kompiuteris jau kelias minutes rodė, kad čia jokio kelio nėra – *offroad*, o juodu navigatoriaus ekrano paviršiumi judėjo taškas, kuris turėjo būti „Jaguaras“. Daugiau jokių ženklų. Ir, žinoma, kelias priešais jį dar sykį išsišakojo.

Benas sustabdė mašiną ir išsitraukė išmanųjį telefoną, ketindamas įjungti navigacijos programą ir vildamasis, kad šioji veiks geriau. Bet klydo. Tiksliau – telefonas nebeveikė. Nebuvo ko stebėtis, Benas prisiminė, kad jau anksčiau, kalbantis su Peteriu, buvo pasirodęs pranešimas – baterija baigianti išsikrauti.

– Na ką gi, nuostabu, – pusbalsiu murmtelėjo jis ir sviedė išmanųjį ant galinės sėdynės, paskui prislėgtas per užlietą stiklą įbedė akis į kelio išsišakojimą. Neturėjo nė menkiausios nuovokos, katras iš tų dviejų kelių tikras, bet kadangi kantrybe niekada didžiutis negalėjo, pasielgė kaip visada – priėmė sprendimą. Į kairę. Važiuos į tą pusę. Juk jeigu paaiškės, kad suklydo, visada galės grįžti.

Tačiau nuvažiavus gerus septynis šimtus metrų paaiškėjo, kad būtų sudėtinga net ir paprasčiausiai apsisukti. Kelias virto murzinu, iš abiejų pusių tankios gyvatvorės supamu šunkeliu. Vietos pakako tik vienai transporto priemonei, na, o jeigu kas atvažiuotų priešais, visą atkarpą tektų trauktis atbulomis – tokia perspektyva tikrai netaisė nuotaikos. Ta prakeikta Ang...

– Mėšlas!

Jis iki galo nuspaudė stabdį, kad neatsitrenktų į geltoną mažalitražį automobiliuką, netikėtai išdygusį priešais. „Jaguaras“ dar kelis metrus slydo mėtomas į šonus, bet Benui pavyko jį sustabdyti nesusidūrus.

Kaip suakmenėjęs jis truputėlį pasėdėjo prie vairo laukdamas, kol aprims širdis. Paskui vėl „įjungė“ smegenis ir suvokė, kad tas kitas automobilis ne važiuoja, o stovi. Štai kodėl jis vos į jį neįsirėžė. Matyt, kažkoks visiškas idiotas sumanė čia sustoti.

Benas jau ketino vairuotojui išdrožti šį bei tą apie jo elgesį, ir staiga automobilio žibintų šviesoje išvydo ant anos mašinos galinės sėdynės sėdinčius žmones. Jeigu gerai įžvelgė, tai buvo jaunos moterys, į akį krito vienos iš jų ryškūs violetiniai plaukai. Visos trys žvelgė į jį pro stiklą, paskui sunerimusios pradėjo kalbėtis. Galbūt sustojo, nes sugedo jų mašina ir joms reikia pagalbos?

Benas išlipo iš mašinos nesumojęs apsilvilkti švarko, tačiau pylė taip, kad jo marškiniai išsyk permirko, tad dar vienas draubūžis ne ką būtų pakeitęs. Žengęs kelis žingsnius atsidūrė prie vairuotojo durelių.

– Ei!

Jis pabeldė į stiklą, už kurio dabar aiškiai įžvelgė vairuotoją, jauną moterį šviesiais peroksidiniais plaukais. Vadinas, drauge su juodaplauke, sėdinčia greta, jų buvo penkios, kaip Benui pasirodė, visai jaunutės, ne vyresnės nei dvidešimties. Bet neatrodė, kad joms būtų reikėję pagalbos, jos, matyt, suirzo į pamčiusios, nes peroksidinė blondinė, šiek tiek nuleidusi stiklą, nedraugiškai į jį stebeilijosi.

– Ko tau, seni?

Jos provokuojantį klausimą beveik užgožė dar vienas perkūnijos griausmas, tad Benas šiek tiek palinko link merginos ir suraukė kaktą. Nebuvo tikras, bet jam pasirodė, kad jai aplink nosį švietė baltos dėmės. Ir ji pati atrodė kažkokia... apgirtusi. Apsvaigus.

Beno veidas paniuro, ko gero, apkvaišusios merginos nutarė pastovėti šiame nuošaliame kelyje. Prisiuostė kokaino ir nenori, kad joms kas trukdytų. Neaišku, ar tikėjosi, kad tokiu oru niekas pro šalį nevažiuos, ar taip nusprendė jau apsvaigusios nuo narkotikų.

Šiaip ar taip, tai prastas sumanymas. Benas ir pats jaunystėje buvo pridaręs nemažai klaidų, todėl žinojo. Tačiau, galų gale, čia ne jo reikalas. Svarbu kitkas.

– Gal pavažiutumėt šiek tiek toliau? Jūs užtvėrėt kelią.

– Ak, taip! O kas, jei nepavažiuosiu?

Peroksidinė blondinė kalbėjo vis dar agresyviai, išūliai žvelgė į jį, ir Benas pamažu ėmė prarasti kantrybę. Ne tik dėl to, kad tas kvailas navigatoriaus gedimas neleido suprasti, ar važiuoja teisingu keliu, – jis buvo kiaurai permirkęs, be to, dar turi vargti su užsispyrusiomis, apspangusiomis paauglėmis. Gana. Išties gana.

Jis nusišluostė veidą, uždėjo ranką ant automobilio stogo ir pasilenkė.

– Jei norite, galite čia sau likti, – nelabai mandagiai pasakė jis ir su lediniu ryžtu atrėmė vairuotojos žvilgsnį. Kitomis aplinkybėmis būtų mėginęs pasitelkti žavesį, nes bendraujant su moterimis šypsena neretai padeda greičiau pasiekti tikslą. Bet jam ši padėtis tiesiog nusibodo, todėl mostelėjo į lauko keliuką – už poros metrų buvo matyti įvažiavimas.

– Tada pastatykit savo automobilį ten ir leiskit man pravažiuoti. Aš skubu.

Beno darbuotojai Niujorke bent dabar būtų įvykdę, ką jis liepė, nes pakankamai gerai jį pažinojo, kad suvoktų perlenkė lazda. Bet, regis, peroksidinei blondinei buvo nė motais. Ji pasisuko į kitas merginas ir pusbalsiu kažką suburbėjo, tačiau barbenant lietui nieko nesigirdėjo. Paskui staiga atidarė automobilio duris ir iššoko – Benui teko greitai atsitraukti į šalį, kad jam netrinkelėtų. Kitoje pusėje durys taip pat atidarė ir po akimirkos priešais jį stypsojo visos penkios mergiotės.

– Negi nebegalima nė ramiai užsitraukti? Šis kelias juk ne tavo, kad ir kokie kieti tavo ratai, valkata!

Peroksidinė blondinė žengtelėjo Beno link, bet šis atgal nesi-traukė. Ir ką ta mažė sau įsivaizduoja – kad jis jos bijo?

– Aš tik noriu pravažiuoti, – pakartojo jis ir dar sykį atlaikė jaunos moters žvilgsnį, ši jau stovėjo tiesiai prieš jį. Tokia pat

permirkusi kaip ir jis, bet, rodos, to nė nepastebėjo. Jos draugužėms akivaizdžiai irgi nerūpėjo, kad jų drabužiai – perdėm pigūs ir labai jau ankšto kirpimo – lipte prilipę prie kūnų. Merginų dėmesys buvo sutelktas į jį, nė viena nesišypsojo.

Benas atsiduso. Išties, kas minutę darėsi vis geriau.

– Paklauskite, aš tikrai nenoriu ginčytis, – pratarė jis ir, nepaisydamas nekantravimo, stengėsi išlikti ramus. Negi tos mergiotės negali paprasčiausiai atsikvošėti ir jo praleisti?

Peroksidinė blondinė pasisuko į drauges, lyg norėdama dar sykį apsidrausti. Tada patenkinta, kone triumfuojančia išraiška pažvelgė į Beną.

– Tu gal ir ne, šikniau. Bet mes norime, – tarė ji ir taip stipriai smogė kumščiu Benui į paširdžius, kad šis iš nuostabos sušnopstė.